

Arrest

nr. 94 919 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*.

1.2. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij op generlei wijze aantoont waaruit zij meent te mogen besluiten dat desbetreffend geen eenheid van rechtspraak zou aanwezig zijn, verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, V. K. (...) verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd op (...) te Kareli geboren. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen. Sinds 2000 woonde u Ruissi.

U verklaart dat uw problemen begonnen op 9 of 10 augustus 2009. U werd door twee agenten, Z. (...) en B. (...), meegenomen naar een afgelegen plek aan de oever van een rivier. Ze zeiden dat ze instructies hadden van het hoofd van de politie van Gori. U zou – vermits u vanwege uw dienstplicht in Nikoasi en uw werkzaamheden op de markt in Erheneti de streek goed kende en veel Ossetische kennissen had – voor hen als spion moeten werken in Zuid-Ossetië. U zou voor hen daar informatie moeten verzamelen. Toen u weigerde folterden ze u en werd u hardhandig in elkaar geslagen. Ze lieten u vervolgens bewusteloos achter. De volgende ochtend om ongeveer 10 uur merkten jongeren van een nabijgelegen dorp u op. Ze belden het noodnummer en u werd naar de spoed gebracht. In het ziekenhuis van de Kareli regio kreeg u de eerste hulp. Hierna ging u met een taxi naar huis. Enige dagen later kreeg u problemen met uw linkeroog. Hierop contacteerde u de neuroloog in Kareli. Deze zei u dat u naar het neurologisch centrum in Tbilisi moest. In september werd hier uw ziekte gediagnosticeerd. U denkt dat er een link is tussen uw ziekte en de problemen die u had met de politie. Uw ziekte zou zijn gestart op basis van stress. U startte een medische behandeling.

Enige tijd later, in de nacht van 17 of 18 oktober 2009, kwamen diezelfde twee agenten naar u thuis. U werd meegenomen naar het politiedepartement in Gori. Hun chef, een zekere K. (...), wou u ontmoeten. Op het bureau aangekomen zei men dat u de gegeven instructies moest volgen en dat u met hen moest samenwerken. Indien u dat niet deed zouden ze uw papieren vervalsen zodanig dat het leek dat u voor de Ossetiërs werkte. U weigerde echter opnieuw en werd weer geslagen. U verloor het bewustzijn en werd wakker in het ziekenhuis van Gori. Nadat ze u daar de eerste zorgen hadden toegediend werd u met een ambulance naar het ziekenhuis in Tbilisi gebracht. Hier werd u vier dagen in intensieve zorgen gehouden. Ze gaven u heel sterke medicatie.

In maart 2010 kwamen diezelfde agenten echter terug bij u. Weer werd u naar het politiebureau gebracht. Opnieuw ontmoette u hun chef. Ditmaal was er echter ook nog een andere man bij, een zekere D. (...) uit Tbilisi. Deze D. (...) legde uit dat ze contact hadden met uw vriend G. (...) in Zuid-Ossetië, zo leerde u dat G. (...) voor de Georgische overheid werkt, wat u voorheen niet wist. Weer werd u gevraagd als informant voor de Georgische regering te werken, weeral weigerde u categoriek. U legde hen uit dat u het door uw gezondheidsproblemen niet kon doen. Weer begonnen ze u te slaan. Ze sloegen op uw hand en braken het bot. U verloor het bewustzijn en kwam bij naast een bushalte in de stad. Daarna was u opnieuw gedurende twee maanden in medische behandeling om vervolgens op 15 juli 2010 opnieuw te worden meegenomen naar het politiedepartement in Kareli. Nogmaals werd u gevraagd als informant te werken en werd bedreigd dat als u het niet zou doen ze valse aanklachten tegen u zouden fabriceren. Dit keer gebruikten ze geen fysiek geweld en lieten ze u weer vrij, u weet niet waarom.

Tenslotte werd u op 3 of 4 augustus 2010, ditmaal samen met uw vader, van bij u thuis meegenomen. Ze brachten u in de richting van Skoedeli. Daar in een afgelegen bos begonnen ze uw vader voor uw ogen te slaan. U kon het niet aanzien en werd gedwongen om documenten te tekenen. Eén over de hulp die u hen zou geven en één waarin u verklaarde het grondgebied niet te zullen verlaten. Daarna lieten ze u gaan. Jullie liften naar het Kareli ziekenhuis waar jullie beiden werden verzorgd. Toen de dokter zag dat u verwondingen van slagen had en – uit noodzaak, omdat hij verplicht is dat in zo een geval te doen – naar de politie belde, zou deze enkel cynisch hebben geantwoord dat ze niet konden komen voor alle dronkaards die problemen hebben. Na dit laatste voorval wist u dat uw problemen niet zouden stoppen en nu ze ook uw familie er bij begonnen te betrekken besefte u dat u snel iets moest doen en begon u te kijken hoe u het land kon verlaten.

Op 13 september 2010 bent u met een boot uit Georgië vertrokken. Op 15 september 2010 kwam u aan in Oekraïne. Daar verbleef u eerst enige tijd in Lvov, waarna u met een reisbus via Polen doorreisde naar België. U kwam hier op 10 oktober 2010 aan en vroeg op 21 oktober 2010 asiel. Vanuit België vernam u dat de politie nog verschillende keren langskwam om naar u te informeren.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart (1), uw geboorteakte (2), uw militair boekje (3) en een stapel medische documenten uit België (4).

B. Motivering

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Georgië. U bent bang om gevangen gezet te worden of vermoord te worden door de vertegenwoordigers van de Georgische overheid. Men zou u willen dwingen om als spion te werken in de opstandige regio Zuid-Ossetië (CGS, p.8, 13).

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij echter tot de vaststelling te komen dat in hoofde van uw persoon niet kan worden besloten tot het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kunt u helemaal niet aannemelijk maken waarom de autoriteiten zo sterk op uw persoon zouden focussen in hun zoektocht naar een spion. Wat betreft de reden waarom net u door de autoriteiten zou zijn uitgekozen, verwijst u naar het feit dat u van 1998 tot 2000 uw dienstplicht in de regio van Tsinvali heeft gedaan en dat u van 2000 tot 2003 werkzaam was op de markt in Ergneti (CGVS, p.8). Wanneer tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal wordt doorgevraagd waarom ze net u zouden willen als spion, genomen dat er zeker nog andere mensen met uw profiel zijn, blijkt u het in feite niet te weten (CGVS, p.11). Ook verder in uw gehoor heet het gewoon dat ze zo op u focusten omdat u "daarvoor een zeer goed persoon was". Echter, opnieuw komt u er niet toe te verklaren waarom ze dan net u wouden, een chronisch zieke man die duidelijk en herhaaldelijk zou geweigerd hebben om samen te werken met de autoriteiten (CGVS, p.13). U stelt weliswaar niet de enige te zijn geweest die dergelijke problemen had en verklaart verschillende mensen te kennen die ook weigerden samen te werken en nog steeds gearresteerd zijn. Wanneer u echter specifiek wordt gevraagd om voorbeelden te geven van mensen die in een gelijkaardige situatie als u verkeerden, blijkt u plots toch geen zulke mensen te kennen (CGVS, p.11). Dit is niet geloofwaardig. Indien u werkelijk onder druk zou zijn gezet door de Georgische autoriteiten om als spion te werken en indien dit een probleem is dat wel vaker voorkomt en waarover volgens uw verklaringen 'gemakkelijk informatie is te vinden', dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u toch enkele concrete voorbeelden kunt geven van mensen die gelijkaardige problemen zouden hebben gekend.

Tevens is het weinig aannemelijk dat u ten gevolge hiervan de opeenvolgende problemen zou hebben gehad welke u in uw asielrelaas aanhaalt. Indien de autoriteiten u echt als spion in Ossetië willen, is het niet te begrijpen dat ze u – zoals uit het hoger weergegeven feitenrelaas blijkt – over een periode van één jaar vijf maal oppakten, u 's nachts van bij u thuis meenamen, bedreigden, ernstig folterden, enz. om u dan vier maal geheel of half bewusteloos achter te laten en eenmaal gewoon vrij te laten. Bovendien laten ze u ook – wanneer ze u dan eindelijk zo ver krijgen om de nodige documenten te tekenen – opnieuw gewoon achter waarna u de mogelijkheid hebt om een maand later het land te ontvluchten. Dat de autoriteiten een dergelijke moeite zouden blijven doen enkel en alleen om één bepaalde persoon voor hen als informant te laten werken is – zeker daar, zoals reeds vermeld, kan worden veronderstelt dat wel nog mensen het geschikte profiel hadden – weinig aannemelijk. Op basis van bovenstaande vaststellingen meen ik dat uw asielrelaas in het geheel niet logisch en aannemelijk lijkt.

Bovendien wordt de vrees welke u ten gevolge van deze problemen verklaart te hebben op verregaande wijze ondermijnd door de vaststelling dat u gedurende de periode waarin u deze problemen kende en waarbij u meermaals van thuis werd meegenomen, toch steeds gewoon thuis bleef wonen (CGVS, p.11, 12). Een dergelijke houding ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daar komt bij dat u gedurende deze periode meermaals in medische behandeling was, dit ondanks het feit dat u beweert dat men u uw medische behandeling daar niet zou hebben laten verderzetten (CGVS, p.12). Bovendien verklaarde u, dat u niet van plan was om te vluchten en dat u niet naar België zou gekomen zijn moesten ze niet begonnen zijn met problemen voor uw familie te veroorzaken (CGVS, p.12). Plaatst dit al geen vraagtekens bij de ernst van de problemen welke u zelf hebt ondergaan, dan kan daarbij ook de vraag worden gesteld op welke manier uw vlucht uit Georgië iets zou veranderen voor uw familie. Uw broer zou immers na uw vertrek omwille van u zijn ontslagen (CGVS, p.5) en de politie zou nog meermaals bij uw ouders naar u zijn komen zoeken (CGVS, p.4, 12).

Wat betreft deze gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld na uw vertrek moet daarbij trouwens een geringe interesse worden vastgesteld. U verklaart weliswaar dat uw broer omwille van u zijn job kwijt is, maar weet hierover verder in feite niets. U weet niet of hij ontslagen is of dat hij zelf (al dan niet gedwongen) ontslag heeft genomen. U weet niet hoe het exact is gegaan (CGVS, p.5). Nochtans heeft u zelf rechtstreeks contact met uw broer (CGVS, p.4). Tevens legt u vage en inconsistente verklaringen af over de incidenten waarbij de politie na uw vertrek uit Georgië nog naar u zou komen zijn informeren. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de politie reeds anderhalve maand na uw vertrek, dus in oktober of november 2010, naar uw huis was gekomen om u te zoeken. Even later beweerde u echter dat de politie pas 'ongeveer sinds maart 2011' naar u zou zijn beginnen zoeken (CGVS, p.12). Dit gebrek aan kennis over de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw vertrek is niet aannemelijk te noemen. Weliswaar hebt u zelf geen rechtstreeks contact met uw ouders, doch via uw vriend B. (...)

krijgt u van tijd tot tijd informatie (CGVS, p.4). In die zin geeft het op zijn minst te denken dat u hieromtrent niet meer weet. Van iemand die zijn land van herkomst verlaat omwille van bepaalde problemen kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij interesse vertoont in de afloop van deze problemen en dat hij zich hierover probeert te informeren. De vaststelling dat u dit niet of nauwelijks hebt gedaan, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat ook aan uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg geen geloof kan worden gehecht. Uw opeenvolgende verklaringen in dit verband bleken immers inconsistent en tegenstrijdig. U zou vanuit Oekraïne met een reisbus via Polen naar België zijn gereisd. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u deze reis illegaal maakte. U zou geen reisvisum voor de Schengenzone hebben gehad (DVZ Verklaring, nr. 22, 23, 34, 35). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u een ander verhaal. U zei toen dat de smokkelaar wél een visum voor u zou hebben geregeld (CGVS, p.6). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat u niet bleek te weten welk visum de smokkelaar voor u zou hebben geregeld. U zei dat het een 'Schengenvisum' was, maar u bleek niet te weten welke Schengenlidstaat dit visum zou hebben uitgereikt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt echter dat er strenge en individuele controles zijn bij het binnnekomen van de Schengenzone. Gezien u bij dergelijke controles vragen zou kunnen krijgen over uw reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten welk soort visum de smokkelaar voor u zou hebben geregeld. Verder moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over het verloop van de grenscontrole in Polen weinig aannemelijk zijn. U zei dat er zo'n vijftien mensen in de reisbus zaten. De smokkelaar had alle paspoorten en ging daarmee naar buiten. Niemand van de passagiers ging naar buiten en niemand kwam de bus binnen (CGVS, p.7). Dergelijke zeer summiere controle is weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat bij inreizen per bus de reisdocumenten van alle inzittenden moeten worden overhandigd en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. De Border Guards stappen zelf op de bus en controleren alle personen. De bovenstaande vaststellingen doet vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en -doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat hoewel uit uw verklaringen blijkt dat er documenten bestaan die – op hun minst onrechtstreeks – in verband staan met de door u beweerde problemen, u hiervan niets voorlegt. Zo verklaart u dat u herhaaldelijk werd opgepakt en gefolterd door de politie. U zou herhaaldelijk zijn opgenomen in het ziekenhuis als gevolg van deze mishandelingen. In dit verband zou u dus (kopieën van) ziekenhuisattesten kunnen voorleggen om deze gebeurtenissen te proberen staven. Verder verklaart u dat u om uw medische behandeling te kunnen bekostigen uw grond verkocht en één hectare voor 8000 dollar in pand gaf bij een vriend van uw vader (CGVS, p.8). De documenten hieromtrent zou u niet bijhebben, ze zouden zich nog in Georgië, bevinden (CGVS, p.9). Uw bewering dat u na twee jaar in België niet zou weten dat alle mogelijke bewijzen ter ondersteuning van uw asielrelaas nuttig kunnen zijn (CGVS, p.9) is niet vol te houden. Zowel in de CGVS Vragenlijst als in de oproepingsbrief voor uw gehoor bij het Commissariaat-Generaal wordt u gevraagd alle mogelijke bewijzen voor te leggen en al het mogelijke te doen om stukken te bekomen. U kreeg vijf dagen, tot maandag 23 juli 2012, om ons alsnog alle mogelijke relevante documenten te bezorgen (CGVS, p.9, 13). U hebt hieraan geen gevolg gegeven, wij hebben tot op heden van u niets ontvangen. Het feit dat u ook niet hebt laten weten wat u hebt ondernomen om alsnog relevante documenten hier in België te krijgen, dit niet tegenstaande u hierom werd gevraagd (CGVS, p.9), ondermijnt bovendien de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees. Dit getuigt immers van een passieve houding welke moeilijk valt te rijmen met de houding van iemand die internationale bescherming stelt te behoeven.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag wel voorlegt, kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. Uw identiteitskaart (1) evenals uw geboorteakte (2) en uw militair boekje (3) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw persoon, doch zeggen niets over de problemen welke u zou hebben gekend. Uw medische documenten uit België (4) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw actuele medische toestand.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts roept zij de schending in van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*

Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen. Betreffende de door verzoekende partij voorgehouden interpretatie van deze artikelen door *'het Hof van Justitie (Grote kamer)'* wijst de Raad erop dat verzoekende partij geen enkele aanduiding geeft van het desbetreffende arrest – het komt de Raad niet toe dienaangaande enig onderzoek te verrichten – waardoor de blote weergave van een interpretatie door de Raad niet op zijn juistheid kan worden getoetst.

3.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.6.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar het blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

3.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Door het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas zijn dergelijke objectieve vaststellingen die de erkenning van de status van vluchteling rechtvaardigen niet aanwezig.

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Betreffende de talrijk door verwerende partij vastgestelde flagrante onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden, onwetendheden en desinteresse met betrekking tot wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas stelt de Raad vast dat verzoekende partij deze in het verzoekschrift ongemoeid laat en niet de minste poging onderneemt desbetreffend een weerlegging naar voor te brengen. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Waar verzoekende partij aanvoert een *"auto immuunziekte te hebben die zeer zeldzaam voorkomt"* eraan toevoegende dat zij in haar land van herkomst wordt verstoten van verzorging, oordeelt de Raad

dat dit betoog aangaande het verstoken blijven van enige verzorging een blote bewering betreft die verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt. Bovendien is deze informatie strijdig aan het door haar voorgehouden asielrelaas waaruit blijkt dat zij steeds in Georgië een beroep heeft kunnen doen op de voor haar noodzakelijke medische verzorging. Ten slotte wijst de Raad erop dat indien verzoekende partij op grond van deze immuunziekte een verblijfsrecht wenst te bekomen in België zij daartoe de geëigende procedure dient te volgen bepaald bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.2.8. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden, onwetendheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijfformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië effectief een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.10. Waar verzoekende partij ten slotte aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van dit dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte stukken en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op 16 juli 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dit met de hulp van een Georgische tolk en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.11. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT